

Súd: Okresný súd Malacky
Spisová značka: 1T/65/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1618010377
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 02. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erik Tomus
ECLI: ECLI:SK:OSMA:2019:1618010377.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Malacky, v senáte zloženom z predsedu JUDr. Erika Tomusa a prísediacich P. X. a L. W., v trestnej veci obžalovaného U. O., pre zločin krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 3 písm. a) ods. 4 písm. b) Trestného zákona a iné, na hlavnom pojednávaní konanom dňa 22. februára 2019, takto

r o z h o d o l :

obžalovaný U. O., narodený XX. E. XXXX v X. A. Q., trvale bydliskom M. č. XXXX/X, XXX XX X. A. Q., sa uznáva vinným, že

v presne nezistenom čase od 19.00 h dňa 24.03.2017 do 07.45 h dňa 25.03.2017 v X. na P. ulici vnikol do rodinného domu č. XX počas toho ako poškodený Y. Q. spal vo svojej spálni uvedeného domu, tým spôsobom, že na presne nezistenom mieste prekonal oplotenie pozemku, podišiel k plastovému oknu zo zadnej časti rodinného domu, ktoré doposiaľ presne nezisteným predmetom za použitia zjavného násillia otvoril, v dôsledku čoho ho poškodil v oblasti rámu a na samotnom uzatváracom mechanizme, následne vnikol do priestorov chodby rodinného domu, odkiaľ sa presunul do miestnosti druhej spálne, kde zo zásuvky bielej komody odcudzil finančnú hotovosť vo výške 5.700,- Eur v bankovkách presne neustálenej nominálnej hodnoty, ako aj detskú retiazku zo žltého kovu v hodnote cca. 150,- Eur, následne sa v tejto izbe presunul ku komode hnedej farby, v ktorej sa nachádzala peňaženka červenej farby, nez. zn., z ktorej odcudzil finančnú hotovosť vo výške 250,- Eur v bankovkách presne neustálenej nominálnej hodnoty, potom sa presunul do priestorov obývacej izby, odkiaľ zo skrine odcudzil prsteň - obrúčku zo žltého kovu v hodnote cca. 300,- Eur, prsteň zo žltého kovu so vzorom prekrížených srdc v hodnote cca. 120,- Eur a 3 presne nezistené prstene zo žltého kovu v celkovej hodnote cca. 600,- Eur, potom sa presunul k oknu v kuchyni, ktoré otvoril, a z ktorého bez použitia zjavného násillia demontoval sieťku proti hmyzu a cez toto odišiel na neznáme miesto, čím spôsobil poškodeným Y. a B. Q., trvale bytom X., P. XX škodu krádežou v celkovej výške 7.120,- Eur a poškodenej P. X., trvale bytom W., Q. č. XXXX/X škoda poškodením na plastovom okne vo výške 150,- Eur,

teda

- prisvojil si cudziu vec tým, že sa jej zmocnil a spôsobil ním väčšiu škodu a čin spáchal závažnejším spôsobom konania - vlámaním,
- neoprávnene vnikol do obydlia iného,

čím spáchal

zločin krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 3 písm. a), ods. 4 písm. b) Trestného zákona, s poukazom na § 138 písm. e) Trestného zákona, v jednočinnom súbehu s prečinom porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Trestného zákona.

Za to sa mu
ukladá

Podľa § 212 ods. 4 Trestného zákona s poukazom na § 36 písm. l) Trestného zákona, § 37 písm. m) Trestného zákona a § 38 ods. 2 Trestného zákona, s použitím § 42 ods. 1 Trestného zákona v spojení s § 41 ods. 2 Trestného zákona, súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona ho súd na výkon trestu zaraďuje do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 42 ods. 2 prvá veta Trestného zákona súd zrušuje výrok o treste, ktorý bol obžalovanému uložený v:

- trestnom rozkaze Okresného súdu Spišská Nová Ves z 19. apríla 2018, sp. zn. 1T/20/2018, právoplatnom dňa 03. mája 2018, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad,
- trestnom rozkaze Okresného súdu Ružomberok zo 06. augusta 2018, sp. zn. 8T/49/2018, právoplatnom dňa 23. októbra 2018, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku súd obžalovanému ukladá povinnosť nahradiť poškodeným:

- spoločne a nerozdielne B. Q., narodenej XX. U. XXXX v W., trvale bydliskom P. č. XXXX/XX, XXX XX X., a Y. Q., narodenému XX. C. XXXX v W., P. republika, trvale bydliskom P. č. XXXX/XX, XXX XX X., škodu vo výške 7.120,- eur,
- P. X., narodenej XX. U. XXXX v W., trvale bydliskom ul. Q. č. XXXX/X, XXX XX W., škodu vo výške 150,- eur.

Podľa § 288 ods. 2 Trestného poriadku súd odkazuje poškodenú B. Q. so zvyškom svojho nároku na náhradu škody na civilný proces.

o d ô v o d n e n i e :

Prokurátorka Okresnej prokuratúry Malacky podala dňa 28. júna 2018 Okresnému súdu Malacky obžalobu z 28. júna 2018, č. 1Pv/151/17/1106-23, na U. O. pre zločin krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 3 písm. a), ods. 4 písm. b) Trestného zákona, v jednočinnom súbehu s prečinom porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Trestného zákona, na tom skutkovom základe, ako je to uvedené vo výrokovej časti rozsudku.

Na hlavnom pojednávaní konanom obžalovaný U. O. po poučení o svojich právach a povinnostiach urobil vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 písm. b) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestného poriadku, v znení neskorších predpisov (ďalej len Trestný poriadok), že je vinný zo spáchania skutku uvedeného vo výroku tohto rozsudku. Vzhľadom na vyhlásenie obžalovaného súd postupoval primerane podľa § 333 ods. 3, písm. c), d), f), g) a h) Trestného poriadku a vo vzťahu k tomuto skutku zisťoval, či obžalovaný:

c) rozumie, čo tvorí podstatu skutku, ktorý sa mu kladie za vinu, na čo obžalovaný odpovedal: Áno.

d) bol ako obžalovaný poučený o svojich právach, najmä o práve na obhajobu, či mu bola daná možnosť na slobodnú voľbu obhajcu a či sa s obhajcom mohol radiť o spôsobe obhajoby, na čo obžalovaný odpovedal: Áno.

f) rozumie právnej kvalifikácii skutku, ako trestných činov, na čo obžalovaný odpovedal: Áno.

g) bol oboznámený s trestnými sadzbami, ktoré zákon ustanovuje za trestné činy kladené mu za vinu, na čo obžalovaný odpovedal: Áno.

h) sa dobrovoľne priznal a uznal vinu za spáchaný skutok, ktorý sa v obžalobe kvalifikuje ako určité trestné činy, na čo obžalovaný odpovedal: Áno.

Súd na základe vyhlásenia obžalovaného o uznaní viny a jeho kladných odpovedí na otázky uvedené v § 333 ods. 3 písm. c), d), f), g) a h) Trestného poriadku, prijal toto vyhlásenie obžalovaného o uznaní viny zo spáchania skutku uvedeného vo výroku tohto rozsudku a zároveň vyhlásil, že dokazovanie v rozsahu, v akom obžalovaný priznal spáchanie skutku, sa nevykoná. Súd preto uznal obžalovaného za vinného zo zločinu krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 3 písm. a), ods. 4 písm. b) Trestného zákona, s poukazom na §

138 písm. e) Trestného zákona, v jednočinnom súbehu s prečinom porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Trestného zákona, na skutkovom základe uvedenom vo výrokovvej časti tohto rozsudku.

Vzhľadom na prijatie vyhlásenia obžalovaného podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku súd vykonal dokazovanie len ohľadne trestu a náhrady škody, a to oboznámením výpisu z listu vlastníctva č. 158 č. I. 68, výpisu z Ústrednej evidencie priestupkov Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. I. 91 - 92, aktualizovaného odpisu registra trestov z 21. februára 2019, lustrácie v registri priestupkov z 21. februára 2019, spisového materiálu Okresného súdu Spišská Nová Ves sp. zn. 1T/20/2018 a z neho najmä trestného rozkazu z 19. apríla 2018 č. I. 113 - 114 a spisového materiálu Okresného súdu Ružomberok sp. zn. 8T/49/2018 a z neho najmä trestného rozkazu zo 06. augusta 2018 č. I. 84 - 85.

Pri ukladaní trestu obžalovanému súd vychádzal primárne z ustanovenia § 42 ods. 1 Trestného zákona, ktoré stanovuje súdu povinnosť ukladať súhrnný trest, pri zbíhajúcich sa trestných činoch, podľa toho zákonného ustanovenia, ktoré sa vzťahuje na trestný čin z nich najprísnejšie trestný, teda podľa zásad pre ukládanie úhrnného trestu a to v danom prípade podľa § 41 ods. 2 Trestného zákona.

K povinnosti ukladať v danej veci súhrnný trest súd pripomína, že trestné činy sú spáchané v súbehu (tzv. konkurencia trestných činov) vtedy, ak páchatel spáchal dva alebo viacero trestných činov skôr, ako bol pre niektorý z nich odsúdený, t. j. skôr ako bol za taký trestný čin vyhlásený odsudzujúci rozsudok súdom prvého stupňa alebo skôr ako bol obvinenému doručený trestný rozkaz. Práve časový moment spáchania trestného činu pred alebo po vyhlásení rozsudku súdu prvého stupňa pre iný páchatelov trestný čin odlišuje súbeh od recidívy a má aj výrazne odlišné účinky pri ukladaní trestu pri tzv. mnohosti trestnej činnosti toho istého páchatela.

Zo spisového materiálu Okresného súdu Spišská Nová Ves sp. zn. 1T/20/2018 súd zistil, že U. O. bol odsúdený trestným rozkazom z 19. apríla 2018, sp. zn. 1T/20/2018, právoplatným dňa 03. mája 2018, za spáchanie prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, pričom predmetný skutok bol spáchaný dňa 21. mája 2017. Trestný rozkaz bol U. O. doručený 24. apríla 2018.

Zo spisového materiálu Okresného súdu Ružomberok sp. zn. 8T/49/2018 súd zistil, že U. O. bol odsúdený trestným rozkazom zo 06. augusta 2018, sp. zn. 8T/49/2018, právoplatným dňa 23. októbra 2018, za spáchanie prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. e) Trestného zákona, pričom predmetný skutok bol spáchaný dňa 22. novembra 2017. Trestný rozkaz bol U. O. doručený 23. októbra 2018.

Z uvedeného je zrejmé, že v súbehu sú tie trestné činy spáchané obžalovaným U. O., ktorých sa dopustil pred dňom 24. apríla 2018, teda pred dňom, kedy bol trestný rozkaz Okresného súdu Spišská Nová Ves z 19. apríla 2018, sp. zn. 1T/20/2018, doručený obžalovanému (v zmysle § 353 ods. 8 druhá veta Trestného poriadku). Vzhľadom na uvedené súd postupoval v zmysle § 42 ods. 1 Trestného zákona.

Najprísnejším zo zbíhajúcich trestných činov, v zmysle § 42 ods. 1 Trestného zákona, je zločin krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 3 písm. a), ods. 4 písm. b) Trestného zákona a preto súd vychádzal pri ukladaní trestu práve z trestnej sadzby tohto zločinu, pričom výška trestnej sadzby stanovená zákonom pri tomto zločine (§ 212 ods. 4 Trestného zákona) je v rozpätí 3 roky až 10 rokov.

Súd zistil u obžalovaného poľahčujúcu okolnosť v zmysle § 36 písm. l) Trestného zákona, nakoľko sa k spáchaniu trestných činov priznal a trestné činy oľutoval. Pokiaľ ide o priťažujúce okolnosti, tak súd zistil jednu - recidívu v zmysle § 37 písm. m) Trestného zákona; naposledy pred spáchaním skutku bol U. O. odsúdený rozsudkom Okresného súdu Stará Ľubovňa z 11. októbra 2010, sp. zn. 7T/167/2010, na nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 10 mesiacov, následne trestným rozkazom Okresného súdu Spišská Nová Ves z 15. októbra 2010, sp. zn. 4T/194/2010, na súhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 1 rok a 7 mesiacov, a napokon rozsudkom Okresného súdu Košice okolie zo 17. januára 2011, sp. zn. 3T/2/2010, na súhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 2 roky a 4 mesiace.

U obžalovaného súd nezistil priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. h) Trestného zákona, teda že spáchal viac trestných činov. Spáchanie druhého (a viac) trestného činu, ako priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. h) Trestného zákona sa totiž nepoužije, ak je potrebné z dôvodu viacčinnného súbehu

trestných činov, z ktorých aspoň jeden je zločinom, aplikovať tzv. asperačnú zásadu v zmysle § 41 ods. 2 Trestného zákona. Spáchanie ďalšieho trestného činu popri zločine je totiž okolnosťou podmieňujúcou použitie prísnejšej trestnej sadzby podľa uvedeného ustanovenia. Práť teda, že okolnosť podmieňujúca použitie prísnejšej trestnej sadzby môže byť takto použitá nielen podľa úpravy obsiahnutej v ustanovení osobitnej časti Trestného zákona (v jeho príslušnom vyššom odseku), ale aj v ustanovení všeobecnej časti Trestného zákona (§ 41 ods. 2 Trestného zákona, resp. § 42 ods. 1 Trestného zákona). Ak je potom takto použitá, jej duplicitnému použitiu ako prirážajúcej okolnosti podľa § 37 písm. h) Trestného zákona bráni zásada „ne bis in idem“ vyjadrená v § 38 ods. 1 Trestného zákona.

Základná trestná sadzba odňatia slobody za najprísnejší zločin krádeže podľa § 212 ods. 4 Trestného zákona je 3 roky až 10 rokov. Keďže obžalovanému bolo potrebné ukladať súhrnný trest za jeden zločin a tri prečiny, bolo potrebné podľa § 42 ods. 1 Trestného zákona upraviť trestnú sadzbu aplikáciou tzv. asperačnej zásady.

V tejto súvislosti je však potrebné pritom uviesť, že nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky publikovaným v Zbierke zákonov pod č. 428/2012 z 28. novembra 2012 bolo vyslovené, že v § 41 ods. 2 Trestného zákona slová v texte za bodkočiarkou „súd uloží páchateľovi trest nad jednu polovicu takto určenej trestnej sadzby odňatia slobody“ nie sú v súlade s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Podľa čl. 125 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky ustanovenie § 41 ods. 2 slová v texte za bodkočiarkou „súd uloží páchateľovi trest nad jednu polovicu takto určenej trestnej sadzby odňatia slobody“ Trestného zákona dňom vyhlásenia tohto nálezu v Zbierke zákonov Slovenskej republiky stráca účinnosť. Ak Národná rada Slovenskej republiky neuvedie toto ustanovenie zákona do súladu s Ústavou Slovenskej republiky, stráca po šiestich mesiacoch od vyhlásenia tohto nálezu v Zbierke zákonov Slovenskej republiky platnosť.

Z vyššie citovaného výroku nálezu ústavného súdu vyplýva, že citovaná časť ustanovenia § 41 ods. 2 veta za bodkočiarkou Trestného zákona je nielen v nesúlade s Ústavou Slovenskej republiky, ale taktiež dňom publikácie nálezu v Zbierke zákonov stratila účinnosť.

Vzhľadom na to vyššie citované zákonné ustanovenie § 42 ods. 1 Trestného zákona „súd uloží páchateľovi trest nad jednu polovicu takto určenej trestnej sadzby odňatia slobody“ už nie je platné ustanovenie.

Keďže obžalovaný nemal prevahu tak poľahčujúcich ako ani prirážajúcich okolností, súd neznižoval hornú hranicu a ani nezvyšoval dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby v zmysle § 38 ods. 3 a ods. 4 Trestného zákona. Súd následným zákonným postupom ukladal podľa zákonnej trestnej sadzby najprísnejšieho zákonného ustanovenia jeden súhrnný trest odňatia slobody v rozpätí od 3 rokov do 13 rokov a 4 mesiace (asperačná zásada v zmysle § 41 ods. 2 Trestného zákona), rešpektujúc tak aj vetu druhú ustanovenia § 42 ods. 2 Trestného zákona, že súhrnný trest nesmie byť miernejší ako trest uložený skorším rozsudkom a uložil mu súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 3 roky.

Vyššie uvedeným postupom súd prihliadol aj na predchádzajúce odsúdenia (celkovo do obdobia pred spáchaním skutkov, za ktoré je ukladaný súhrnný trest v prejednávanej trestnej veci, 15 odsúdení, z ktorých drvivá väčšina sa týka trestných činov krádeže), aj pre obdobnú trestnú činnosť na strane jednej, no na druhej strane musel zohľadniť okolnosti spáchaných skutkov, ktoré sa s prihliadnutím na aspekt vlámania nevyznačovali príliš veľkou intenzitou, závažnosťou (s ohľadom na dotknuté príslušné ustanovenia právnej kvalifikácie), resp. aj rozsahom, keď je potrebné zdôrazniť, že pokiaľ ide o zbíhajúcu sa trestnú činnosť, ide o špeciálneho recidivistu na jej páchanie v rôznej forme, špecializujúci sa na krádeže kombinované s ďalším zásahom na cudzí majetok (aj vlámaním) a preto považoval uložený nepodmienečný súhrnný 3-ročný trest odňatia slobody za primeraný a dostatočný na prevýchovu o nápravu obžalovaného. Prihliadol pritom aj na dobu, ktorá uplynula od spáchania činu (2017) v tom zmysle, že účel a účinky trestu budú na obžalovaného pôsobiť relatívne rýchlo, cca 2 roky po spáchaní činov.

Pri určovaní druhu a výšky trestu súd dospel k názoru, že pre nápravu obžalovaného Juraja Kotlára nepostačí len uloženie tzv. prevýchovného (prísneho podmieneného) trestu, bez výkonu odňatia slobody, hoci aj táto možnosť prichádzala do úvahy, avšak len teoreticky; obžalovanému totiž nebolo nutné v zmysle kogentných ustanovení Trestného zákona ukladať trest odňatia slobody v jeho

nepodmienečnej forme, pretože napr. obžalovaný skutok nespáchal v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia, či podmieneného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody (§ 49 ods. 2 Trestného zákona), ani sa neukladal súhrnný trest odňatia slobody vo vzťahu k inému skoršiemu odsúdeniu obžalovaného na nepodmienečný trest odňatia slobody (§ 42 ods. 2 druhá veta Trestného zákona; primerane R 49/2014). Spáchaný zločin je sám osebe pomerne závažným trestným činom, avšak nemenej dôležitou okolnosťou je v tejto súvislosti to, že v rámci posledných 3 odsúdení (spred stíhaných skutkov, ktoré sú v súbehu) bol obžalovanému vždy uložený nepodmienečný trest odňatia slobody, navyše ešte aj v rámci jedného predchádzajúceho odsúdenia (záznam č. 12 v odpise v registri trestov) došlo k premene pôvodne podmienne odloženému súhrnnému trestu odňatia slobody na nepodmienečný.

Súd je preto toho názoru, že predchádzajúce nepodmienečné tresty, ktoré boli obžalovanému v minulosti, hoci aj pred niekoľkými rokmi, uložené, nevedli k jeho náprave, preto len uloženie prevýchovného trestu by celkom zjavne nesplnilo účel trestu, nakoľko obžalovaný je v tomto smere značne narušenou osobou, recidivistom, ktorý evidentne nie je schopný viesť riadny spôsob života, začleniť sa do spoločnosti a ktorý opakovane ignoruje zákazy stanovené Trestným zákonom, pričom možno celkom reálne predpokladať jeho zlyhanie v budúcnosti a neschopnosť nápravy obžalovaného.

Obžalovanému preto súd uložil represívny trest a to trest nepodmienečný, vo výmere 3 roky, počas ktorých je podľa názoru súdu potrebné izolovať obžalovaného od spoločnosti a tým vyjadriť ochrannú funkciu trestu - ochranu oprávnených záujmov jednotlivca a spoločnosti pred páchatelmi trestných činov, aby občania mohli v spoločnosti bezpečne žiť a aby spoločnosť mohla riadne fungovať. Účelom trestu je ale aj zabrániť páchatelovi v páchaní ďalšej trestnej činnosti; ide o represívnu zložku trestu.

Súd dodáva, že takto uložený trest je aj v súlade so zásadou, že trest je právnym následkom trestného činu o teda musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu (zásada proporcionálnosti trestu), že je jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona a tým je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon, na ochranu spoločnosti, jednak pred páchatelom trestného činu, voči ktorému sa prejavuje prvok represie (zabráneniu v trestnej činnosti) a prvok individuálnej prevencie (výchovy k riadnemu životu - rehabilitácia) a jednak aj voči ďalším občanom - potenciálnym páchatelom, voči ktorým sa prejavuje prvok generálnej prevencie (výchovné pôsobenie trestu na ostatných členov spoločnosti). Takto uložený trest súčasne vyjadruje aj morálne odsúdenie obžalovaného (retribúcia) a zahŕňa tak individuálnu ako aj generálnu prevenciu a zároveň vyjadruje jeho morálne odsúdenie spoločnosťou.

Na výkon trestu odňatia slobody súd obžalovaného zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia v zmysle § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona, pretože obžalovaný bol v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin; rozsudkom Okresného súdu Košice okolie zo 17. januára 2011, sp. zn. 3T/2/2010, mu bol uložený súhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 2 roky a 4 mesiace, pričom 16. januára 2012 došlo len k zmene ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia na ústav na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

V súlade s § 42 ods. 2 Trestného zákona bolo potrebné súčasne zrušiť aj výrok o treste v trestnom rozkaze Okresného súdu Spišská Nová Ves z 19. apríla 2018, sp. zn. 1T/20/2018, právoplatnom dňa 03. mája 2018, a v trestnom rozkaze Okresného súdu Ružomberok zo 06. augusta 2018, sp. zn. 8T/49/2018, právoplatnom dňa 23. októbra 2018, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tieto výroky obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad, pretože sa ukladal súhrnný trest.

Pokiaľ ide o výrok o náhrade škody, tak súd obžalovanému uložil povinnosť nahradiť spoločne a nerozdielne poškodeným B. Q. a Y. Q. škodu vo výške 7.120,- eur (škoda spôsobená odcudzením vecí), a poškodenej P. X. škodu vo výške 150,- eur (škoda spôsobená poškodením), nakoľko nároky na náhradu škody boli poškodenými riadne a včas uplatnené, a napokon obžalovaný sám sa k spáchaniu skutku priznal a nenamietal ani výšku škody. Poškodenú B. Q. so zvyškom svojho nároku súd odkázal na civilný proces, pretože nárok jej bol priznaný len sčasti; zrejme len omylom si poškodená B. Q. uplatnila nárok na náhradu škody pozostávajúci okrem odcudzených vecí aj z poškodenia okna (7.120,- eur +

150,- eur = 7.270,- eur), pričom škodu spôsobenú poškodením okna si uplatnila majiteľka nehnuteľnosti - poškodená P. X..

Vzhľadom na uvedené skutočnosti rozhodol súd tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní od oznámenia rozsudku cestou podpísaného súdu na Krajský súd v Bratislave, pokiaľ sa oprávnené osoby nevzdali odvolania po vyhlásení tohto rozsudku. Oznámením rozsudku je jeho vyhlásenie v prítomnosti toho, komu treba rozsudok doručiť. Ak sa rozsudok vyhlásil v neprítomnosti takejto osoby, oznámením je až doručenie rozsudku (§ 309 ods. 1 Trestného poriadku). Odvolanie má odkladný účinok. V písomne podanom odvolaní je potrebné uviesť voči ktorým výrokom rozsudku odvolanie smeruje a či smeruje aj proti konaniu, ktoré rozsudku predchádzalo.